

(Глас Српске 29.09.2009)

"Није истина оно што ви мислите да јесте" – тако је посланицима у Народној скупштини Републике Српске говорио посланик Силајџићеве странке за 100 % Босне и Херцеговине. "Није важно ни шта ја мислим, већ је истина што одреди суд својом пресудом" – великодушно је настављао Абид своју бесједу.

Наравно, све док суд пресуђује по бошњачкој истини. Зато Бошњаци говоре само о својим жртвама, Силајџић у Уједињеним нацијама каже побијено је 200 хиљада, силовано 60 хиљада. Срби и Хрвати и не постоје, ни као хиљадугодишњи становници БиХ, ни као жртве. То је потврђено и законом о негирању геноцида над Бошњацима, који су изгласала 22 бошњачка посланика у Представничком вијећу Парламентарне скупштине БиХ. Тај закон је прошао и у Вијећу народа, јер српски посланици нису имали право истицања националног интереса, зато што су у питању само жртве међу Бошњацима. Хрвати се нису ни бунили, јер су већ навикли на прегласавање од стране Бошњака. Доношење закона је било могуће, јер је високи представник, уз помоћ локалних амбасадора, укинуо ентитетско гласање из Дејтонског споразума и његовог Анекса 4. Високи представник је ипак формално задржао неке дијелове Дејтонског споразума, да би омогућио даље стварање националне државе Бошњака, по замисли реис-ул-улеме. То се посебно односи на анекс 9. о оснивању јавних корпорација, ради постојања "Електропреноса БиХ" и Јавне радио-телевизијске корпорације. Сљедећи корак је припајање Електропривреде Републике Српске и Електропривреде Херцег-Босне, пошта и телекома, Електропривреди БиХ, Поштама БиХ и БХ Телекому, који никада нису мијењали име, представљајући да покривају цијело подручје дејтонске БиХ. Тиме је највећим дијелом заокружено власништво Босне и Херцеговине, над оним што су Република Српска, односно Херцег-Босна, некада имале и унијеле као свој удио у Вашингтонски, односно Дејтонски споразум. Прије тога, високи представник је наметнуо закон о државној имовини, по коме ентитети и кантони могу само користити имовину на својој територији, док им то не одузму органи БиХ, одлукама донесеним простом већином гласова.

По закону о негирању геноцида, очекује се суђење у одсуству њемачком правнику Кристофу Флигеу, који је као судија Хашког трибунала изрекао своју истину. Догађаје у Сребреници у јулу 1995. године, ова правничка незналица, није хтио звати геноцидом, већ масовним злочиним. Тиме се придружио онима који су и раније тврдили то исто, а који су давно ућуткани објективним резолуцијама и непристрасним настојањима

невладиних групација познатих као Бисерко-Кандић. Прије Флигеа, Тужилаштво у Сарајеву је подигло оптужницу против судије Хашког трибунала О Гон Квана, јер се усудио рећи да постоје сумње у одговорност за злочин на Маркалама, чиме је увриједио све оне који су проузроковали тај догађај. Очекује се да ће ова двојица сумњиваца ако кроче на тло БиХ, бити ухапшени и спроведени у затвор, до суђења. Тамо ће се придружити посланицима Парламента БиХ који нису хтјели гласати за закон о негирању геноцида, па су експресно тужени и суђени на 20 година затвора. Затвор се зове "Проклета авлија", а управник је Насер Орић, кога је суд прогласио невиним за смрт 3.247 Срба око Сребренице. Ти мртви нису оживјели послје такве пресуде, што је у Сарајеву проглашено опструкцијом реформе правосуђа. Већ се зна да ће сви Насерови затвореници морати играти у представи "Омер-паша Латас", у режији познатог режисера и хуманисте Атифа Дудаковића. Да би затвореници-глумци уживали у познатом амбијенту, поједине сцене ће се играти на локацијама силоса у Тарчину и касарне "Виктор Бубањ" гдје се сада налазе независни и непристрасни правосудни органи Суд и Тужилаштво БиХ. Ради аутентичности, невино ослобођени Расим Делић је позвао муџахедине којима је обећао повратак у БиХ, када их је испраћао у децембру 1995. године. Они ће узвиквати Алаху екбер, а имају и неглумљено искуство одсијецања српских глава.

Ово што сте прочитали није стварност, чак ни ружан сан. А могло је бити стварно, баш онако како је замислио и радио пријатељ Алије Изетбеговића, Педи Ешдаун. Он јавно говори и пише да је његов задатак био разградња структуре Дејтонског споразума и прављење државе Босне и Херцеговине. За ту Ешдауну БиХ борили су се Бошњаци, јер Срби и Хрвати ни раније, ни сада, не пристају на државу по мјери само једног од њених конститутивних народа. Хисторичне снове о унитарној БиХ још увијек сањају Тихић, Силаџић, Лагумџија, а Церић чека прилику да одапне још коју стријелу према невјерницима.

Република Српска се ослобађа заблуда да је са бошњачким политичарима могуће постићи договор о поштовању Дејтонског споразума и остваривању легитимних интереса ентитета и конститутивних народа. Право на своју истину имају и Срби и Хрвати и то им не могу забранити инсталирани страни тужиоци и судије. Те странце не бирају нити плаћају институције БиХ, већ високи представник који има задатак којим се хвали Ешдаун. Умјесто правде за све жртве, како сам увијек тражио, уз прогон злочинаца док год биолошки постоје, добили смо пресуде по мјери бошњачке истине.

Оправдано је незадовољство Срба и Хрвата на сталне покушаје мајоризације, да се све побошњачи под фирмом грађанске државе, универзалних права, бирања простом већином гласова. Ваљда да би у Предсједништву БиХ имали три мала Златкова Комшића.

Од прије неколико година, Република Српска је остварила јединство, уз одлучност да истраје на поштовању Дејтонског споразума. Међутим, то залагање за Дејтон проглашава се за Анти-Дејтон. Тај бошњачки гебелсовско-папагајски хор, потпомажу неки амбасадори, чиме крше дипломатске конвенције и међународно право, јер се понашају као да су акредитацију добили од Бошњака, а не од државе БиХ у којој не живе само Бошњаци.

Несхватљиво је колико се труда и енергије улаже у рушење Босне и Херцеговине, једино могуће по слову, а не по измишљеном духу Дејтона. Умјесто да су бошњачки политичари пригрлили Дејтон, да су разумијевали незадовољство Хрвата, па пристали да БиХ као вишенационална држава оствари сарајевско-бањалучко-мостарску полицентричност, они упорно, понекад хистерично, захтијевају наставак антидејтонске праксе коју годинама проводи ОНР на основу измишљених бонских овлашћења. Таква политика није донијела стабилност Босни и Херцеговини, ни корист, осим добро плаћеној ОНР-овој структури. Највеће зло чини бошњачком народу, јер му ствара и одржава заблуде о већим правима Бошњака, зато што Срби и Хрвати неће да навијају за БиХ.

Бошњачка политика показује да њима не требају ни Срби, ни Хрвати у БиХ, као конститутивни народи, већ им само треба сва територија Босне и Херцеговине за бошњачку грађанску државу. Срби и Хрвати могу напоље у сусједне земље. При томе не могу понијети босанску земљу, већ само ону коју су донијели на опанцима, као што је тјерајући Србе из Хрватске, некада говорио Керумов учитељ Стипе Месић, који се преобратио и одметнуо од Туђмана оне године када је основан Хашки трибунал. Земља на опанцима је могла бити са Карпата одакле су Срби и Хрвати, са другим јужним Словенима дошли прије хиљаду четиристо година. Испада да Србима и Хрватима не припада БиХ, већ поклоницима Мехмеда ел Фатиха, који је покорио средњовјековну хришћанску Босну. По реису Церићу, 500 година те власти су све сами хуманизам и ренесанса. На таквој основи Мехмеда Освајача, Церић је позивао Силајџића да по принципу један човјек - један глас, направи нови Устав БиХ, којим би замијенили ионако расходовани Дејтонски устав. Да се то десило, Стипе Месић и Педи Ешдаун би могли рећи – успјели смо, извршили смо задатак.